

відповідальності, особливим порядком їх застосування та оскарження [5, с. 252].

Встановлення загальної та спеціальної дисциплінарної відповідальності для певних груп працівників викликане тим, що наслідки, які можуть потягнути вчинені ними дисциплінарні проступки є неоднаковими.

Список використаних джерел

1. Єрмоленко-Князева Л.С. Поняття та зміст інституту дисциплінарної відповідальності / Л.С. Єрмоленко-Князева // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.nbu.gov.ua

2. Коваленко К.В. Загальна та спеціальна дисциплінарна відповідальність / К.В. Коваленко // Форум права. – 2008. -№8. – С. 231-235.

3. Кодекс законів про працю України: Науково-практичний коментар. – Харків: Консум, 2003. – 832 с.

4. Середа В.В. Дисциплінарна відповідальність: поняття, принципи та види / В.В. Середа // Університетські наукові записки. – 2014. – №1. – С. 18-25.

5. Слома В.М. Спеціальна дисциплінарна відповідальність сторін трудового договору / В.М. Слома // Матеріали XII Всеукраїнської науково-практичної конференції: «Формування правової держави в Україні: проблеми і перспективи» (9 квітня 2010 року). – Тернопіль, 2010. – С. 249-252.

6. Трудове право України: Навч. посібник для студ. юрид. спеціальностей вищих навчальних закладів / Пилипенко П.Д., Буряк В.Я., Козак З.Я. та ін.; За ред. П.Д. Пилипенка. – К.: Ін Юре, 2003. – 536 с.

Гончаренко І.

*студентка магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету*

*Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри
цивільного права і процесу*

Гнатів О.Б.

СПОСОБИ ЗАХИСТУ ЖИТЛОВИХ ПРАВ ДІТЕЙ-СИРИТ ТА ДІТЕЙ, ПОЗБАВЛЕНИХ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

На сьогодні, при вирішенні питання щодо захисту житлових прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, законодавство йде двома шляхами: це збереження за вказаною категорією осіб вже належного їм на праві власності чи на праві користування житла, та надання нового жилого приміщення.

Обов'язок збереження права дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, а також осіб із їх числа на житло, у якому вони проживали з батьками, рідними тощо до влаштування у відповідні заклади, прийомну сім'ю чи встановлення над ними опіки чи піклування, закріплений Цивільним та Сімейним кодексами України, Законом України «Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування», Законом України «Про охорону дитинства» та іншими нормативно-правовими актами [3].

Так, у відповідності до вимог вищевказаних законодавчих актів, дитина, яка була передана родичам, мачусі, вітчиму, органів опіки та піклування, зберігає право на проживання у житловому приміщенні, в якому вона проживала, і може у будь-який час повернутися до нього.

Суд, у разі позбавлення батьків батьківських прав або відібрання дитини без позбавлення батьківських прав, одночасно має накладати заборону на відчуження майна та житла дітей, про що повідомляється нотаріальна контора за місцем знаходження майна та житла.

Жилі приміщення, в яких проживали діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування, до їх відповідного влаштування, не можуть бути відчужені без отримання згоди на таке відчуження від органів опіки та піклування, яка може надаватися лише в разі гарантування збереження права на житло таких дітей [5].

Жиле приміщення, в якому проживали діти, зберігається за ними протягом усього часу їх перебування у відповідних закладах, у опікунів чи піклувальників, дитячому будинку сімейного типу, прийомній сім'ї.

Разом з тим, жиле приміщення, яке зберігається за дітьми, може бути передано в оренду іншим громадянам на строк до повернення дітей із зазначених закладів, від опікунів чи піклувальників, з прийомної сім'ї чи дитячого будинку сімейного типу.

Відповідальність за збереження зазначеного житла і повернення його дітям-сиротам та дітям, позбавленим батьківського піклування, а також особам із їх числа після завершення їх перебування у відповідному закладі, дитячому будинку сімейного типу, прийомній сім'ї несуть місцеві державні адміністрації, органи місцевого самоврядування (за місцем проживання дітей до їх влаштування у відповідні заклади) [6].

Так, як передбачено Житловим кодексом Української РСР, особам, які повернулися з державного дитячого закладу, від родичів, опікуна чи піклувальника, при неможливості повернення займаного раніше жилого приміщення, жиле приміщення надається поза чергою.

Громадяни, які мають право на позачергове одержання жилих приміщень, включаються до окремого списку.

Аналогічні положення містяться і у Правилах обліку громадян, які потребують поліпшення житлових умов, і надання їм жилих приміщень в Українській РСР, затверджених постановою Ради Міністрів УРСР і Укрпрофради від 11 грудня 1984 року №470.

Слід відмітити, що жилі приміщення вказаним особам надаються виконавчим комітетом ради за останнім постійним місцем проживання.

Одні фахівці вважають, що таким місцем є місце походження дітей, інші – місце їх перебування. Як показує практика, визначення останнього постійного місця проживання дитини є достатньо дискусійним питанням, що й буде предметом нашого подальшого дослідження.

Список використаних джерел

1. Конституція України. Закон від 28.06.1996 №254к/96-ВР (Тлумачення від 15.05.2014 р.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show>.

2. Сімейний кодекс України. Закон від 10.01.2002 №2947-III (Поточна редакція від 04.02.2016 р.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2947-16>.

3. Закон України «Про охорону дитинства» №2402-III від квітня 2001 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2402-16>.

4. Зілковська Л. М. Проблеми захисту прав дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, на житло / Л. М. Зілковська // Університетські наукові записки. – 2008. – №4. – С. 136-140.

5. Коваль О. В. Державні гарантії забезпечення житлом дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування / О. В. Коваль // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. серія юридична. – 2013. – Вип. 1. – С. 184-192.

6. Черновалюк Ю. Ю. Проблеми збереження житлових та майнових прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, та шляхи їх вирішення / Ю.Ю. Черновалюк // Університетські наукові записки. – 2012. – №3. – С. 67-71.

Гринишин В.

*студент магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доц., доцент кафедри
цивільного права і процесу ТНЕУ
Слома В.М.*

АКТИ МОП ЯК ДЖЕРЕЛА ТРУДОВОГО ПРАВА

Трудові відносини регулюються КЗпП України, іншими актами трудового законодавства, а також міжнародними нормативно-правовими актами. Зокрема ст. 8-1 КЗпП України передбачає, якщо міжнародним договором або міжнародною угодою, в яких бере участь Україна, встановлено інші правила, ніж ті, що їх містить законодавство України про працю, то застосовуються правила міжнародного договору або міжнародної угоди.

Міжнародно-правове регулювання праці становить собою регламентування за допомогою міжнародних угод держав питань, пов'язаних із застосуванням праці, поліпшенням її умов, охороною праці, захистом індивідуальних та колективних інтересів працівників. Формальним вираженням такого регулювання є норми (стандарти) праці, закріплені в актах, прийнятих Організацією Об'єднаних Націй, МОП, регіональними об'єднаннями держав у Європі, Америці, Африці, на Близькому Сході, а також у двосторонніх договорах між державами [2, с. 250].

І.І. Яцкевич виділяє широке і вузьке розуміння поняття міжнародно-правового регулювання відносин у сфері праці. У широкому розумінні під міжнародно-правовим регулюванням розуміється як діяльність відповідних суб'єктів міжнародного права, так і результат такої діяльності, тобто певну систему правових актів, що складають суть міжнародно-правового регулювання відносин у сфері праці. У вузькому – систему міжнародних актів, норми яких спрямовані на правове впорядкування відносин у сфері праці [3, с. 4].